

handlinger, der førtes angaaende Næringsloven og var med i Næringslovudkastet, synes at være strandet, endskønt der i vide Kredse er en stærk Trang til at faa en Løsning af Spørgsmaalet om Revisorerne Stilling. Navnlig har vi det besynderlige Forhold, at vi har to Kategorier af Revisorer, de autoriserede Revisorer og de regnskabskyndige Tillidsmænd, tror jeg de hedder, der ogsaa fungerer som Revisorer, men som har en anden Udannelse end de autoriserede og en Autorisation, som altsaa ikke rangerer med de autoriseredes — et Misforhold, som vi før eller senere maa have en Løsning paa, og hvis Løsning vil være i høj Grad ønskelig netop i disse Tider, hvor Forstaaelsen af en sagkyndig og betryggende Revision jo glædeligvis er vokset indenfor de bestaaende økonomiske Virksomheder.

Det laa for saa vidt nær i Forbindelse med disse Sager ogsaa at tale om Bankinspektørembedet, men da dette Spørgsmaal vil blive rejst ved en særlig Forespørgsel, er det en Selvfølge, at jeg ikke skal beskæftige mig med det nu.

Inden jeg forlader disse Forhold, der hænger sammen med Bankerne, vil jeg dog gerne nævne en lille Ting, som Folk i visse Kredse har undret sig en Del over, nemlig Statens Optagelse af Laan. Man gør gældende, og jeg synes med Rette, at der synes at være en besynderlig kraftig Tendens til at søge Penge udelukkende eller næsten udelukkende i Amerika; dette gælder i hvert Fald de store Laan, de store Kreditter. Jeg mener ikke, at vi skal lukke os ude fra Amerika. Men Danmark har jo paa andre Omraader en anden Forbindelse, som formodentlig maatte være os adskilligt nærmere end just Amerika, en Forbindelse, der ogsaa laaner Penge ud eller besørger Bankforretninger, og jeg ved, at det ikke er fri for at vække nogen Opmærksomhed i England, at Danmark tager saa uhyre lidt Hensyn til Landbrugets store Kunde, saaledes som det er sket ved de sidste Kreditters og Laans Optagelse.

Det er jo sjældent, at Betingelserne for saadanne Laan er saa vidt forskellige, og det burde dog maaske nu og da være saaledes, at Danmark bestræbte sig for at afslutte Laan med det Forretningsliv i England, der er interesseret heri. Det er jo ikke sikkert, at England selv udlaaner Pengene; men hvor Englands Firmaer henter Pengene fra, kan for saa vidt være ligegyldigt. Det, man vistnok føler sig noget pinligt berørt af, er, at Danmark øjensynlig søger at slippe

udenom de engelske Firmaer og vandrer direkte til de amerikanske. Skønt det forrige Ministerium jo ikke var udgaaet fra Nibe og omliggende Sogne, havde vi dog Øje for dette Forhold med Hensyn til England som Danmarks Kunde, og jeg henleder altsaa den nuværende højtærede Finansministers Opmærksomhed derpaa, idet jeg formoder, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup endnu ikke har gjort det, men ellers vil han sikkert ved Lejlighed gøre det.

Efter at have omtalt disse i og for sig interessante nok, men dog efter nogles Mening mindre vigtige Ting skal jeg gøre nogle Bemærkninger om det Problem, som jeg ligesom Venstres Ordfører maa betragte som det væsentlige, det, der overskygger alle andre, nemlig Erhvervsforholdene og Arbejdsløsheden.

Jeg ser, at den højtærede Handelsminister i en Forening, hvor han forleden holdt Foredrag, ifølge de Referater, der foreligger, og hvis Rigtighed jeg naturligvis ikke forud kan vide noget om — i den Henseende har jeg det anderledes end det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg — det er jo muligt, at disse Referater ikke er rigtige —, har fastslaaet, at nu har vi været saa langt nede, som vi kunde komme, og nu var den højtærede Handelsminister sikker paa, at nu gik det opad. Jeg ved ikke, hvorpaa den højtærede Handelsminister støtter denne Opfattelse. Jeg ved ikke, hvilke Autoriteter den højtærede Minister har bag sig. Jeg har ikke kunnet finde nogen Støtte for denne absolutte Paastand om, at nu bærer det opad, og jeg ser ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup i sin Tale for nogle Dage siden stillede sig ganske paa det samme Standpunkt som jeg, altsaa det modsatte af den højtærede Handelsministers, og erklærede, at der ikke var nogen Udsigt til, at det foreløbig skulde gaa opad. Det er jo muligt, at der er Opgang i visse Forhold i Udlandet, men det er i hvert Fald endnu ikke i en saadan Grad, at det kan være afgørende for os, og navnlig ikke for os under de Forhold, som vi nu en Gang er kommet ud i.

Jeg vil altsaa ikke optage nogen Diskussion om, hvorvidt det nu bærer op eller ikke bærer op, for det kan vi til syvende og sidst ikke afgøre paa Stedet eller vide noget bestemt om. Men selv om der nu var nogen Opgang ude i Verden, og selv om der virkelig ogsaa — bortset fra, at det er Understøttelsen, der bortfalder — var noget om, at der er en Smule Svind i Arbejdsløsheden, saa var der jo alligevel ikke dermed nogen Løsning af det store Problem, Be-